

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

Kit is hívunk ?

„Jövel, Szentlélek Uristen,
töltsd be szíveinket!“

„Hiszek a Szentlélekben, az Úrban és megelevenítőben, aki az Atyától és Fiától származik.“ Úr és megelevenítő. Az életnek, — minden életnek — oka, forrása, előidézője. A Szentlélek adja az életet a legalacsonyabb és legmagasabb rendű létezőnek. Valamennyi mögött ott áll mint teremtő, személyes Isten a Szentlélek velők elválaszthatatlan összefüggésben és állandó kapcsolatban. És mivel a Szentlélek Úr, azért nincs olyan élő, aki vagy ami iránt a legnagyobb és legbehatóbb érdeklődéssel ne viseltetnék; nincs olyan helyzet, amelybe bele ne avatkozna, nincs olyan hatalom, amely felett ne uralkodna. Tehát: akikben a Szentlélek lakik, akikben a Szentlélek munkálkodik, azok számára nincs olyan apró jelentőségű dolog, amit ne iparkodnának — mint a Szentlélek eszközei — legjobb tehetségük és igyekezetük szerint elvégezni. Nemcsak az államvezetőnek és a családfőnek, hanem minden egyes embernek az élete és munkája a Szentlélek ellenőrzése alatt áll. Akkor élünk hitéletet, ha cselekedeteink, terveink, gondolataink pontról-pontra megegyeznek ezzel a dogmával, hogy a Szentlélek Úr megelevenítő. Ez a dogma minden hívőtől odaszentelt, felelősségteljes, bátor, kockázatos és nehéz életet kíván. Testünk a Szent-

lélek temploma. Azonban félre értenénk a képet, hogyha ezt a templomot olyannak képzelnénk el, amelyben nem történik semmi. Ebben a templomban a megelevenítő és Úr Szentlélek csodái kell, hogy végbemenjenek. Az élet akció, harc, munka, erőfeszítés, egyre nekifeszülő lendület és magasabbra törés. Nem katonai parádé, hanem véres, verejtékes és könnyes tusa.

A Szentlélekről szóló dogma azt mondja, hogy Isten, a mérhetetlenül gazdag és szuverénül szabad Isten számításba jövő, sőt döntő tényező életünknek nemcsak nagy fordulópontjain, hanem minden pillanatában s hívőnek az a kötelessége, hogy állandóan rendelkezésére bocsássa magát és mindenét a megelevenítő és Úr Istennek; hogy lemondjon önmagáról, terveiről és vágyairól s rábízza magát Isten vezetésére és gondviselésére. A „ma született csecsemőket“ tejnek italával táplálja. De azután, amint a hívők érettebbek lesznek, kezdődik a nehezebb iskola, amikor beláttatja velünk a Szentlélek, hogy a magunk erejéből és képességeiből semmit sem cselekedhetünk s egész életünkkel Istentől függünk.

Ki kell tárnunk szívünket, lelkünket, elménket a határtalan isteni élet beáradása előtt. Helyze-

tünkben és körülményeinkben meg kell látnunk az alkalmakat erőink bevetésére s ezeket az alkalmakat áron is meg kell vennünk. Jó szemérettel kell lemérnünk azt a hatáskört és életformát, amelyet Isten számunkra az ő terveiben kijelölt s nem szabad azt gondolnunk, hogy feladatunk meghaladja erőnket vagy annyira jelentéktelen, hogy nem méltó erőnkhez. A Szentléleknek helyet kell csinálnunk és ez sokféle alkalmatlansággal, kényelmetlenséggel jár. Nemcsak a vendégszobát kell rendbehozni, hanem valószínűleg az egész lakást fel kell forgatni. A Szentlélek Úr és az ő követeléseai igényelnek legelőször kielégítést. Mikor a Szentlelket kérjük, a Mindenható Isten életének és erejének beáramlását kérjük a mi életünkbe, amelyet át kell szerveznünk, hogy megfelelhessen Isten céljainak. Semmiesetre sem lesz elég, ha a szőnyegeket kiporoljuk, a székeket letörölgetjük és az asztalra fehér abroszt terítünk.

Hogyha gondolkodva és megfontolva elolvassuk például a 241. számú pünkösdi éneket („Jövel Szentlélek, szállj le ránk”) akkor észrevesszük, hogy határozottan gyakorlati dolgokról van szó, amikor a Szentlelket hívjuk szívünkbe, életünkbe. A mulandó ember kéri az Örökkévalót, a korlátolt erejű teremtmény kéri a Mindenható Teremtőt és Megelevenítőt, hogy lépjen munkába és személyesen vegye kezébe nevelésünket, vezetésünket; használjon fel és állítson célkitűzéseinek, terveinek szolgálatába; lépjen be hétköznapi életünkbe és formálja azt olyanná, hogy Isten dicsőségére folytathassuk életünket. Állítson bennünket bele abba a nagy összefüggésbe, amelyben az Isten minden mindekben.

Aki a Szentlelket hívja és befogadja, az belép egy hatalmas áramlatba, amely átfogja és átjárja az egész világmindenséget. Az belátja, hogy Istent minden és mindenki érdekli és ő maga is érdeklődni fog minden és mindenki iránt és pedig a szeretet jegyében, mert az Isten szeretet. A Szentlélek felgerjeszti a bágyadt szívet a szeretet tüzével hatja át s az eleven szeretet tevékeny szabadságot, bátor kezdeményező kedvet, tettekességet visz életünkbe; nyitva tartja szívünkben az erőnek, a hitnek, a szeretetnek forrását és alkalmassá tesz bennünket arra, hogy életünk áldás legyen másoknak. A Szentlélek ereje határtalan és kiszámíthatatlan; az ember mindenre képes, hogyha teljesen átadja magát a Szentléleknek; dicsőségről dicsőségre változik át az, aki a Szentléleknek engedelmeskedik. De: engedelmeskedni kell. A Szentlélek nem ahhoz adja erejét és segítségét, hogy a magunk magasztos eszményeit, a magunk fennkölt gondolatait terjesszük s a magunk sablonos terveit valósítsuk meg. Meg kell üresíteni szívünket, hogy a Szentlélek betölthesse; le kell mondanunk önmagunkról, hogy új életben járhasunk; félre kell dobnunk sokféle előítéletünket és megrögzött szokásunkat; készen kell lennünk váratlan meglepetésekre és hirtelen fordulatokra; alkalmazkodnunk kell új meg új követelményekhez, parancsokhoz, helyzetekhez; nem szabad csodálkoznunk vagy elriadnunk, ha egészen másnak látjuk az embereket, még ismerőseinket is, mint azelőtt vagy ha minden napunk egészen másként kezdődik és végződik mint azelőtt.

A Szentlélek az igazságnak lelke; az igazság megaláz, megszegyenít, fegyelmez bennünket és pedig szi-

gorú kérlelhetetlenséggel. A „választott edény”-nek a tűzben kell kiégni és megkeményednie, hogy hasznos lehessen a gazdának.

Aki most pünkösdkor majd megint a Szentleket hívja, jól gondolja meg, hogy kit is hív és ahhoz tartsa magát!

A külmisszió rövid története.

(Folytatás.)

A bennszülött fejedelmek pártfogásukba vették a miszionáriusokat, ha érdekük úgy kívánta s akadt köztük akik Párisba is ellátogattak a miszionáriusok vezetésével. Pallu a misszió érdekében kétszer visszautazott Franciaországba és a francia király elé terjesztette Kokinkinában alapítandó kereskedelmi társulatokra vonatkozó javaslatát. Utazásai közben kereste az alkalmakat, hogy más miszionáriusokat meglátogasson s velők a munka módszereit megbeszélje. A kereskedelmi hajók útvonala a Zöld-fok, a Jöreménység foka, Madagaszkár szigete, ahol dominikánus missziók voltak, s onnan Makao. Idejét a hajón tanulással, áhítatossági gyakorlatokkal s a tengerészek lelki és testi gondozásával töltötte. A skorbut akkoriban félelmetes betegség volt; néha az egész hajó olyan volt mint egy kórház, de olyan kórház, amelyik betegápolásra egyáltalán nem volt berendezve. Ilyenkor a miszionáriusok minden tőlük telhetőt megtettek a betegekért. Makaoban áruhába kellett öltözködniök s valahogyan bennszülöttek hajóin besurranni Kokinkinába vagy Kantonba, amely út gyakran egy hónapot is igénybe vett.

Egyik utazásán Pallu egy spanyol hajó fogságába került s fogolyként szállították vissza Spanyolországba. Ezt az alkalmat felhasználva meglátogatta Rómát, hogy megnyerje a pápa jóváhagyását a távolkeleti egyház szervezéséhez. Egy egész csapat új miszionáriust vitt magával vissza a Keletre. Legforróbb vágya volt eljuthatni Kínába; ez a vágya végül is teljesült, de ott hamarosan meg is halt. Utolsó szavai megmutatják jellemét. Kérte társait, ne felejték el, hogy ameddig a misszióban a szeretet uralkodik, addig minden rendben van; azután ajánlotta a missziót Franciaországnak, rámutatva a nagy politikai és kereskedelmi kilátásokra. Fáradhatatlan munkásságának eredményeként egy hatalmas egyházi szervezetet hagyott hátra; voltak lelkészképző szemináriumok, voltak zárdák, amelyekben menedéket

találtak olyan nők és leányok, akiket pogány férfiakkal való házasságra akartak kényszeríteni; a falvakban presbitereket vagy vallásanítókat alkalmaztak, hogy a papok távollétében istentiszteletekre gyűjtsék össze a keresztyéneket; a papok időnként meglátogatták ezeket a gyülekezeteket, hogy kiszolgáltassák a szentségeket. Pallu legkimagaslóbb érdeme a külmisszió terén az, hogy állandóan hangoztatta bennszülött papság kiképzésének szükségességét; ez szerepelt a tervezeteiben a legelső helyen.

A Keleten a szerzetes rendek igen sok missziót létesítettek. A külmisszióknak sok martírt és hitvallót adtak. Hősiességük és kitartásuk bámulatos. Egynemelyik miszionáriusnak szenvedései és kínjai szinte hihetetlenek. Olvasunk miszionáriusokról, akiket először meztelenül kitétek a moszkító csipéseinek, azután zsákokba varrták és a folyóba dobták őket; újjaitak deszkák között összetörték, húsukat izzó harapófogóval letépték, míg végül a szenvedők, állandóan dicsőítve és áldva az Istent, elájultak. Egy Gleyo nevű papot sok kínzás és megkorbácsolás után bűzös tömlőbe vetettek, ott senyvedt nyolc esztendeig s akkor megszökött. A püspök alig ismert rá az előtte megjelent papra, akinek arca olyan volt mint a hulláé, kezei remegtek, hangja csak suttogás volt, mint egy haldoklóé. Gleyo csak egy volt a sok közül, és a miszionáriusok hősiességével vetekszik a megtértek hősiessége. Amikor Kínából és Tonkinból kiüldözték őket, a miszionáriusok egyetlen vágya az volt, hogy valami módon visszajuthassanak, hogy a legnyomorúságosabb viszonyok között, az üldözö elől bujkálva, legalább az érintkezést fenntarthassák a térítettjeikkel. Bátoráguk bőséges jutalmat nyert, mert éppen azokban az országokban, ahol, mint Tonkinban, legádázabb volt az üldözés, ereszette a keresztyénség a legmélyebb gyökereket. A misszió nagy sikereinek és kilátásainak fényében már-már úgy látszott, hogy az egész Kelet hamarosan

felveszi a keresztyénséget. Mi az oka a bekövetkezett hanyatlásnak és kudarcnak?

Több dolognak van ebben szerepe. A vallásos buzgóság folyton keveredett politikai indítékokkal és hatalomgyűgyal. A személyes életében teljesen önmegtartózkodó misszionárius gyakran kész volt hazája érdekében, vagy szerzetesrendje anyagi javára, vagy missziójának segélyezésére végett kereskedelmi érdekek szolgálatába szegődni és kereskedni. Igen sok engedményt tett a bennszülöttek vallásos eszméinek és babonáinak. Habár erősen dolgozott bennszülött pap-ság kiképzésén, nem sokat törődött az-zal, hogy a keresztyénségre térteket felszabadítsa a saját gyámkodása alól. Semmi kísérlet nem történt nemzeti egyházak kialakítására; a Bibliát nem adták a nép kezébe, hanem a hitnek csak azokra az elemeire tanították meg, amennyit a nép számára elégségesnek és jónak tartottak; Róma fennhatóságát és a pápa tekintélyét minden legpróbb dologban is érvényesítették. Jóllehet valamennyi misszionárius egyforma engedelmességgel viseltetett Róma iránt, munkájukat mégis állandóan zavarta nemcsak a portugálok jogigénye, hanem a különböző szerzetesrendek egymás

közi féltékenykedése és torzsalkodása. Ez akkor érte el tetőpontját, amikor Ricci és Nobili panaszt emeltek Rómában a jezsuiták ellen a pogány szertartások eltűrése miatt. A dolog kivizsgálására a pápa legátust küldött Kínába 1701-ben. A legátus, akit a jezsuiták minden lépésében akadályoztak, sok szenvedés után mint fogoly halt meg Makaóban; a jezsuitáknak ebben az ügyben tanúsított viselkedése mutatja mérhetetlen hatalmi törekvéseiket. A jezsuita rend eredetileg a pápa hatalmának megerősítésére alakult, de úgy látszott, hogy az egyház kormányzását maga a rend vette a kezébe. Féktelen hatalmaskodásuk minden országban ellenséges érzületet keltett a jezsuiták ellen, úgyhogy végül is a pápa a rendet feloszlatta 1773-ban. A jezsuita rend feloszlata nagy csapás volt a római katolikus külmisszióra. Ugyanabban az időben a francia forradalom a Párisi Társulat munkáját rombolta le s így a franciák éveken át nem tudtak papokat képezni és küldeni a missziókba. A már megszervezett vikáriátusokban, egyházmegyékben és plébániákban azonban már meg volt szervezve a Keleten az a keret, amelyet később megint ki lehetett tölteni. (Folytatjuk.)

Misszióegyesületünk Nyiregyházán konferenciát

rendezett május 22—23-án. Október 7-én lesz tíz esztendeje, hogy egyesületünk Nyiregyházán konferenciát rendezett és nemsokára rá megalakult a helyi fiókegyesületünk. Az előre nem is gondolt jubileum igen alkalmassá vált arra, hogy visszatekintsünk 10 évi külmissziói munkára, a fiókegyesület eddigi és jövőendő feladatára. A nagy gyülekezet gazdag programot készített. Minden réteget összegyűjtötte, hogy mindenki halljon a külmisszió feladatairól. A messzebb vidékről sok vendég nem érkezett, aminek elsősorban a drága vasúti költség volt az oka, de annál többen voltak mindenütt a helyi gyülekezetből és a tanyákból. Egyesületünk nagy előadógárdával vonult fel erre a „lelkioffenzívára”. Összesen 12 előadó volt. Másfél nap alatt 30 előadást tartottak, 17 különböző helyen és más-más gyülekezetnek.

Szombaton, 22-én délután zártkörű összejövetellel kezdődött a konferencia. A fiókegyesület nevében dr. Margócsy

Emil ny. kir. főigazgató, a helyi egyesület elnöke köszöntötte a vendégeket és a találkozótól elsősorban a fiókegyesület megerősödésének reményét fejezte ki. Dr. Molnár Gyula közigazgatási bíró, az országos egyesület világi elnöke meleg szavakkal válaszolt és annak a reménynek adott kifejezést, hogy egymás hitén fogunk épülni, mert testvéri szívek szeretete vesz körül Nyiregyházán. Az üdvözlések után Veczán János a helyi egyesület titkára adott rövid jelentést a fiókegyesület életéről. A rövid jelentés növekedésről, fejlődésről és életéről beszélt. Majd Danhauser László lelkész, országos titkár a külmisszió világhelyzetéről és a magyar munkának jelenlegi helyzetéről adott tájékoztatást. Majd Németh Gyula szekszárdi lelkész a 10 esztendővel ezelőtt tartott konferencia beszámolóját olvasta fel és néhány szemléltető szempontra hívta fel a fiókegyesület éber lelkiismeretét. Mit tett az egyesület abban a tekintetben, hogy a külmisszió az egész gyülekezet

ügye legyen? Ad-e indításokat, hogy misszionáriusok jelentkezzenek? Az „egység-törökvések“ ne ingassák meg szilárd hitünket a külmiszió szükségességére vonatkozólag, hanem ellenkezőleg serkentsenek.

Szombaton este, 7 órai kezdettel a díszteremben következő nyilvános és ünnepélyes előadás volt: Imádkozott Rózse István lelkész. Az ünnepélyt Margócsy Emil c. kir. főig. nyitotta meg. Szavaltak: Oberländer Erzsébet és Máczay Lajos tanárok. A misszió az egyház munkája címmel dr. Podmaniczky Pál egyetemi tanár tartott előadást. A misszió az én munkám címmel Győry János nagytrcsai lelkész; A misszió az Isten munkája címmel pedig Güttler Vilmos bpesti német lelkész tartott előadást. Megyer Lajosné Krecsák László karnagy harmónium kísérete mellett szép ének-számmal működött közre. A zsúfolásig megtelt díszterem hallgatósága nagy érdeklődéssel hallgatta az előadásokat és szép művészi számokat.

Vasárnap reggel az előadó lelkészek különféle helyeken istentiszteleteket és külmisziói előadásokat tartottak. Nyiregyházán az ifjúsági istentiszteletet Danhauser László, a felnőtt tót és magyar nyelvű istentiszteletet dr. Podmaniczky Pál, Sípobokorban (tanyán) Joób Olivér és dr. Mády Zoltán c. igazgató, Kálmánháza Csepregi Béla, Borbányán Győry János, Bálintbokorban Rimár Jenő budapesti lelkészek tartottak istentiszteletet és előadást.

Ugyanekkor Nyiregyházán délelőtt a fiú ifjúságnak: Németh Gyula és Güttler Vilmos, a leányifjúságnak: Malaga Elza diakonissza és Danhauser László, az elemi iskolásoknak négy csoportban: Rimár Jenő, Jávor Pál, Erzsébet diakonissza testvér és Enyedi Irma misszionárius-jelölt tartott előadást, vetítettképes előadást vagy írásmagyarazatot.

Délután 4 óraker ismét telt díszterem előtt vetítettképes előadást tartott dr. Podmaniczky Pál egyetemi tanár. Örömmel láttuk a teremben az iskolában beszállásolt sebesült katonákat is. A világ minden részéből összeállított külmisziói képanyagot két órán keresztül türelemmel és nagy érdeklődéssel nézte végig a hálás nézőközönség.

A vetítettképes előadással egyidőben a sok vidéki és környékbeli vendég kiutazott Halmosbokorba, ahol szeretetvendégség és külmisziói ünnepély volt. Ez volt talán a két nap legérdeke-

sebb és legfelejtethetlenebb összejövetele. Már hetekkel előbb neki kezdett a tanyavilág népe az előkészületekhez. Nemcsak gazdag terített asztal várta a vendégeket, de lelkiekben is nagyon sokat kapott mindenki. A mindenfelől érkező kocsi, autók, széles kocsikra felrakott padokon ülő éneklő hívek hatalmas serege borította el a gyepet. Körülbelül 1000 ember lehetett együtt. A felvonulás és az együttlét önkéntelenül is a hatalmas finn ébredési konferenciákat juttatta eszünkbe.

A szeretetvendégség után Güttler Vilmos lelkész imádságával kezdődött az ünnepség. Sajben Pál házigazda határozott bizonyágtétele után a Halmosbokori ifjúság énekelt. Jávor Pál hatvani lelkész a külmiszió áldásáról beszélt, majd Racskó Julianna, Gyuris Ilona és Bognár Ilona szavalt. Győry János nagytrcsai lelkész a kisemberek szolgálatáról beszélt a nagy ügy érdekében. Malaga Elza d. t. és Bálint Zsuzsanna éneke után a felsőszei testvérek tettek bizonyágot. A halmosbokori ifjúság éneke után még dr. Mády Zoltán tanár és dr. Molnár Gyula a Misszióegyesület elnöke szölt a nagy hallgatósághoz. Az ünnepély Túróczy Zoltán püspök úr szavaival ért véget.

Vasárnap este 7 óraker megegyeszer megtelt a nagy nyiregyházi templom. Rózse István lelkész megnyitó oltári szolgálata után két előadás és egy rövid írásmagyarazat hangzott el. A háború és a külmiszió címen Danhauser László titkár. A magyar küldetésről dr. Podmaniczky Pál egyet. tanár, Isten napiparancsáról dr. Molnár Gyula közig. bíró beszélt és köszönte meg egyben a gyülekezet szeretetteljes vendégfogadását. A templomi vallásos est keretében Krecsák László szép orgonajátéka, a kamarakórus. Ági Gézané és a Bethánia énekkar éneke illeszkedett be Garamvölgyi Vilmos tanár orgonakíséretével és Batár József vezényleésével. Az ünnepélyt Túróczy Zoltán püspök úr oltári szolgálata zárta be.

Különös élmény volt azoknak, akik szóránysorsban élnek Nyiregyháza nagy evangélikus megmozdulása, a 3000 lelket befogadó templom szép oltára, kedves kis keresztelő kápolnájával, és a felejtethetetlenül szépen éneklő hatalmas gyülekezet. Minden tanyán, ifjúsági csoportban 100—200 résztvevő volt. Hisszük és reméljük, hogy Isten igéje nem tér vissza üresen. Feljegyezzük azt is, hogy

az iratterjesztés 66.36 fillér, az offertórium 140 pengő volt és több mint 30 missziói perselyt vettek át személyes gyűjtésre. Többen képeket és bibliai

mondásokat adományoztak a Misszió-egyesületnek. A misszió Ura tegye gyümölcsözővé a jólélekkel végzett szolgálatot nagy neve dicsőségére. D. L.

Utat az evangéliomnak!

(Szemlvény Jones S. „Krisztus a világ országútján” című könyvéből, amely Szabó József győri lelkész fordításában pünkösdre második kiadásban jelenik meg. Ára 5 P és 20 f. portó. Megrendelhető a Harangszó kiadóhivatalában, Győr, II., Petőfi-tér 2.)

Európa tele van méltóságteles székesegyházakkal, körmenetekkel, de dohos és benuit keresztyénséggel. Nem! Nem ez az élet útja! S mégis, érezve a belső ürességet, szaporítjuk a külsőségeket, azt hívén, hogy az élet látszata valóságos életet fog teremteni. A történelem azonban mást tanusít. S mi mégis bezárkózunk a „megmentő” szertartásosság mögé, pusztulástól való félelmünkben.

Bezárkózott az egyház a személyes vallási élmény továbbnemadásának ajtóit mögé is, — a kudarcotlól való félelmében. Mily kevesen közlik szüemélyes lelki tapasztalatikat másokkal! Pedig az ősegyház evangélizáló módszerének ez volt az alapja. „Kétségtelen — mondja Harnack —, hogy az ősegyház minden diadalát laikus misszionáriusok révén nyerte.” „Ragályosak” v oltak lelki értelemben. Megfertőztek másokat — Istennel.

Mi azonban már könyebben intőzzük el a dolgot: fizetjük a papot, hogy helyettesünk legyen. Ez kényelmesebb — de élettelenebb is. Az egyház lapályos munkamezővé válik, ahelyett, hogy az evangélizálás harci erődje lenne. És ez a mező is egykettőre kiszárad és kihal, mert lelki élettörvény, hogy amit nem közlünk mással, — elpusztul az. Ellenben: minden közlés mélyíti az élményt.

Valaki ezt így fejezte ki: „Impresszió expresszió nélkül depressziót szül.” Egyházi életünk azért van tele lelki depresszióval, mert kevés benne a lelki expresszió. „Nem megbízható az a bátorság, amely nem tud lelkesedni; nem tiszta az a szív, amely nem tud lángragyúlni”; nem keresztyén az a keresztyénség, amely nem tud krisztianizálni.

Hallottam egyszer Woodrow Wilsont, amint ezzel a felfokozott tétellel fejezte be előadását: „Az amerikai kereskedelmet rá kell szabadítanunk a világra.” Én pedig magamban megállapítottam: „Az evangéliumot kell rászabadítanunk a világra.” De mi bezárjuk azt féltünkben a szívünkbe. „Félvén e mentem és elástam a talentomot”, mondja a példázatbeli szolga. A félelem benította meg őt. Csenevészlelkű lény maradt, mert nem közölte mással lelki tartalmát. Ugyanemitt vannak tele egyházaink is lelki törpékkel. Mi lelki szeméremnek nevezzük ezt, pedig az igazi neve lelki terméketlenség. Semmire sincs úgy szükségünk, mint izzó, személyes evangélizáló buzgalomra, amely kiemeli az embereket a zárt ajtóik mögül és sarkalja, hogy „minden egyes ismét egyet” megnyerjen.

Semmi se lenne olyan tragikus sem az egyházra, sem a világra, mint hogyha az egyház bezárkóznék, önmagában beskatulyázná magát s a világ nagy életáramai *mellette* zúgnának el s nem *ráta keresztlül*. A mi egyetlen problémánk: rászabadítani az evangéliumot a világra.

Jézus győzelme Kína Yünan hegyeiben.

Hering lelkész, Vandsburgi Misszió.

Fordította: Zarándi Attila.

(Folytatás.)

A keresztelési ünnep érthető módon tetőpontot jelent a missziói és gyülekezeti életben. Hogy ragyognak a kedves arcok! A keresztelési ünnepély csöndes és komoly. Szent pillanatok, amikor a keresztelendők kettésével előrelépnek és

letérdelnek a szent keresztség vételére. Milyen hálás az örömük, ha még egy kínai Bibliát is átnyújtanak nekik! A keresztséghez úrvacsorai ünnepély csatlakozik, amelyen az újonnan kereszteltek először vehetnek részt. Este nyilvános

bizonyásgtevő óra van, ezen az újonnan kereszteltek gyakran csak keveset szólnak. Mindig hangsúlyozzák, milyen boldogtalanok voltak, amikor még semmit se tudtak az evangéliumról. Egy kedves, öreg anyóka elbeszélte, hogy fogadalma következtében 40 évig csak főzeléket evett. Most már nem kell ezt tennie, Isten kegyelme által szabadabbá lett. A pogányok aztán áhitatosan figyelnek Jézusnak Yünan hegyeiben a bűn és bálványimádás fölött kivívott győzelméről szülő egyszerű bizonyásgtélélekre.

Mennyire boldog volt a Mengnaitanból P'u-né asszony! Csak úgy szívtu magába a tanítást és szerfölött örült, hogy a parancsolatokat még kívülről is megtudta tanulni. A hitvallást is es sok éneket el tudott mondani. Keresztelése után hazament és bizonyágot tett szíve örömről. Két nappal később beteg lett és nem evett. Azt mondta: „Nem tesz semmit, nem tesz semmit!” Fájdalmak és nyomorúság ellenére mindig vidámabb lett és az Úr 10 nappal a szent keresztelés után hazavitte. Még földöntúli pillantással látta a dicsőséget, kezével intett és otthon volt.

A fiatal keresztyének további gondozásának rendkívüli jelentősége van egy gyülekezet belső és külső fejlődése számára. Utánjáró lelkigondozás lesz osztályrészük a házi látogatások által. Ez alkalmakkor szolgálnak nekik és segítségükre vannak, hogy Isten igéjét maguk megtanulják olvasni, vagy ha ez talán előrehaladott életkor miatt már nem lehetséges, megtanulják Isten igéjét könyv nélkül. Ők maguk résztvesznek az egyes összejöveteleken, mindenekelőtt a heti imaórán. Évenként van szünidő férfiak és nők számára és kínai újévkor 3—4 napos konferencia sok nagyobb állomáson. A misszió emberei sok örömről tudnak ilyen alkalmakkor beszámolni.

Milyen egészen másképp megy végbe a kínai, mint a keresztyén menyegző. A jegyepár kínai szokás szerint letérdel a szülők előtt, az alázatosság és odaadás jeléül. Milyen drága dolog, ha aztán egy öreg anya ebben a pillanatban egyszerű módon imádkozik, vagy ott áll a fiúval az ünnepi ebéd előtt az asztalnál lehajtott fejjel és összekulcsolt kézzel és a menyeyi Atya áldását kéri.

Ahol Jézus győz, ott az emberi félelem továbbtűnik és a bizonyásgtétel lelke megelevenedik. Isten nagy csodát tett a Pao családon. Most Jézust dicsőítő énekek hangzanak föl ebben a 21 tagú családban és gyermeki imádságok szállnak

Istenhez. A második fivér, a falu előjárója, valóban a ház papja számukra. Hivatalában is nagyon hűséges és bátran megvallja Urát. Gyakran elmegy a tanácsházba és ott sokszor pogány urakkal kell együtt lennie és velük ennie. Amikor egy napon néhány úrral együtt evett, azt mondták: „Köztünk nyolc férfi között van egy Jézus, lássuk csak, hogyan eszik.” Paoriko fölállt és hangosan elmondta az asztali imádságot. Így tesz bátran vallást Uráról.

Éppen az aratási hálaünnepen lesz nyilvánvalóvá, hogy az egyébként a pénztől annyira megkötözött kínai is szabadabb lesz Jézus kegyelme által ettől az aranyból való köteléktől. Már a gyermekek is egyik sietősebben hozza a maga fillérjét, mint a másik. Keresztyéneink mind megjelennek aratási hálaáldozatukkal. Az embernek az a benyomása, hogy egész szívvel áldozzák ajándékaikat az Úrnak, pedig legtöbbször nagyon szegény. Egy keresztyén nő, aki már 10 éve vagy még régebben özvegy, jött szépen elkészített vörös asztalkával, a pénz se hiányzott arról. Nyíltan vitte a városon keresztül, mivel kissé tavolabb lakik. Szép bizonyágot tett ezzel sokak előtt szó nélkül is. Így látták a pogányok, hogy mint igazi keresztyén ment a Jézuscarnokba, hogy hálát adjon Istenének az elmúlt évben megtapasztalt minden jószágért és kegyelméért.

Aki megmentetett, az nem nézheti tovább mások lelki meghalását. A keresztyének nemcsak meghívják szomszédikat és rokonaikat az összejövetelekre. Életükkel is bizonyágot tesznek előttük és ha alkalom adódik, szabadabb teszik magukat, hogy vidéki utazásra mehesse. Olyan sok örömtőt találnak ebben, hogy sokan azt mondták: „Jövő évben a kínai újévkor nemcsak egy hétig segítünk, hanem egy egész hónapig.” Fang apó, egy egyszerű ember egymaga 23 falut látogatott meg. Milyen sokszor nem sajnálják a szülők a pénzt, hogy gyermekeiket a sokszor messzelévő missziói iskolába küldjék, hogy ott Isten igéjének befolyása alá kerüljenek! Fang anyó eljött az állomásra és rizst hozott fiának. „Hogyan végzel munkáddal, amióta nagy fiad nálunk iskolába jár?” kérdezte a misszionárius. „Nem könnyű számomra”, válaszolt, „a pogányok már meg is kérdezték, mennyi pénzt kapok azért, hogy fiamat iskolátokba küldöm. Nem tudják ezt megérteni, én azonban odahaza nem akart valami sokat hallani az Úr Jézusról. Én azt szeretném, hogy

ő is a mennybe jusson, azért küldöm hoz-
zátok. Máris kissé megváltozott!”

Ilyen élet után, amely Jézusban bé-
kességet lelt és a győztes oldalára lé-
pett, a meghalás is a Feltámadott győ-
zelméről szóló bizonyágtétellé lesz. Egy
kedves, öreg, hűséges keresztyén asszony
régebben varázslónő volt. Egész család-
ját is az Urhoz hozta. Sokat imádkozott
halálos ágyán. Utolsó szavai ezek vol-
tak: Imádkozzatok értem, haza akarok
menni!”

Az utolsó években lehetséges volt itt-
ott presbitereket munkába állítani. Csak
hitben megpróbált keresztyének alkal-

masak erre a hivatalra. Főadatuk az,
hogy helységük keresztyéneiért és a kö-
zelben lakókért felelősséget érezzenek,
tanáccsal és cselekedettel segítsenek,
mindenekelőtt pedig minden időben ma-
guk járjanak elől jó példával. A presbi-
terek összegyűjtik az állomástól messze-
fekvő helyen lakóhelyük keresztyéneit
Isten igéje körül. Így Jézus Yünan he-
gyeiben is építi gyülekezetét kínaiak és
őslakó törzsek között. Ez a gyülekezet
az ő győzelmének bizonyítéka.

A kiadóhivatal köszöni a hozzákül-
dött használt bélyeget és sztaniolt.

Kimutatás

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1943. évi április
23-tól május 22-ig beérkezett összegről.

Tagdíjak:

1942-re: Pap Ferenc 3 (1) P.

1942—43-ra: Dr. Sörös Bálintné Bu-
dapest 6 (2), Buthy Dénes Enying 2 (2)
pengő.

1943-ra: Kása Andrásné Albertirsa 2
(1), Klement Márton Bpest 3 (1), May
József Bpest 1 (1), dr. Urbán Ernőné
Sopron 3 (1), Kaposi Sarolta Nagykatá
3 (1), Czibula Edit Léva 3 (1), Deák
Ödön Nagybánya 2 (1), Pataky Antalné
Balatonszepezd 3 (1), Pusztay Jánosné
Kolozsvár 1, Fuchs Pál Iharosberény 1,
felsőöbri Nagy Istvánné Szeszélyes 2,
Nyiregyházi Fiókegyesület 71.50 P.

Offertórium: Bpest külm. óra 7.88,
Péteri evangélicáció 38.14 P.

Adományok: Nyiregyházi Fiókegye-
sület 63.36, Borostyánkői Imre 10, Fe-
kete Sándor Fót 2, Turkevei szórvány-
hívek szeretetv. jövedelme 40, Nagytar-
csai közösség 10, Dániel Lajoska Bpest
10, Prot. katonai egyházközség Miskolc
24 P.

Gyermekszövetség: Bélyegért: Kisfa-
lud 12 P. Gyűjtése: Turkevei evang. is-
kolások ifj. Proktsza Pálné útján 3.20,
Glatz József tanítványai Bpest 9.30,
Nagykatái vas. iskola 0.98, Terény 6,
Bér 4, Bpest-Angyalföld 3.20 P.

Perselygyűjtés: Angyalföldi biblia-
órák 19.84, Torda Gyula Domony 13.43,

Budapest, 1943. május 22.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Csekkszám: 16.188.

Felsőszeli Fiókegyesület 46, Péteri Sa-
rolta Léva 3, Pataky Antalné Balaton-
szepezd 9.50, Oszkó Sándorné Révfülöp
10, Pápai bibliaórák 9.46, Hódmezővá-
sárhelyi lelk. hiv. 1.33 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Buda-
pestről: Radocsay Jenőné 5, Juhatsek
Nándor 10, özv. Vásárhelyi Dezsőné 3,
Fuchs Pál Iharosberény 4, Grábner Já-
nos Alsószőlők 2, Kaposi Sarolta Nagy-
katá 3, Botyánszky János Szolnok 5,
Sághy Jenő Balatonszárszó 3, Mályusz
Tibor Kispeszt 5, Zalán Frigyes Aszód 10,
özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Stáhy
Ödönné Gödöllő 40, Pataki Antalné Ba-
latonszepezd 10, Kinszky Antalné Ke-
rekegyháza 4, Székesfehérvárról Bodo-
lay Grábner Jánosné 1.50, Bodolay Gráb-
ner Anna 1.50 P.

Rokonnépek missziójára: Sághy Jenő
3, Grábner János 2, Rimár Jenő 5 P.

Missziói székházra: Dr. Molnár Gyula
Budapest 5 P.

Cél megjelölése nélkül: Takács János
Hódmezővásárhely 1, Kozma Imre Győr
3 P.

Ujjonnan belépett tagok: Kása And-
rásné Albertirsa, Pusztay Jánosné Ko-
lozsvár, Budapestről Klement Márton,
May József, Deák Ödön Nagybánya.

Használt bélyeget küldtek: Trenka
Tamásné Budapest, Pétery Sarolta Léva.

Rimár Jenő
pénztáros.
VI., Főthi-út 22.